

Niko Grafenauer

MAHAJANA

IN DRUGE PRAVLJICE O MAJHNICI

ILUSTRACIJE

Marija Lucija Stupica

MAJHNICA PRIMAVERA

Za Majhnico se je s tleskom zaprla knjiga, ki ji je še maloprej nudila streho in zavetje. Iz mrtvega trenutka na meji med minulim in prihodnjim časom, ki je bil zunaj resničnosti, kakršno hranijo v sebi knjige, je stekla v prihodnji čas, saj je lahko dihala samo zrak knjižne resničnosti in nobene druge.

Tekla je in tekla in v roki stiskala jabolko, ki ji ga je dal Navijalec ur.

»To jabolko je *simbol* časa od pomladi do zime,« se je spomnila njegovih besed in globoko vdihnila vase novo knjižno resničnost. »Ja, *simbol*,« je pomislila. »Brez njega nikdar ne bi mogla vstopiti v tisti obljubljeni nekoč, ko bom velika.« Majhnici je Navijalec ur obljubil, da bo nekoč tudi ona zrasla, kot zrasede in dozori jabolko ob svojem času. S *simbolom* v roki pa gre vse to dosti hitreje. In res se je ta nekoč začel naglo uresničevati, kajti želja po odraslosti je bila v njej tako silovita in nezadržna, da so ji leta minevala kot trenutki in jih sploh ni mogla več šteti. Rasla je in rasla in z vsakim novim korakom v prihodnji čas je postala večja in večja, dokler ni naposled docela odrasla. A v duši je bila še vedno Majhnica, ki zdaj ni vedela, ali je vse to res ali ni. Morala se je zaustaviti in se naužiti imenitnega novega občutka. Od silnega razburjenja ji je tolklo srce, da se je nehote prijela za prsi. Otipala je dvoje nežnih golobic, ki sta se kdove kdaj neopazno ugnezdili v njenih nedrjih. Moj bog, kako jo je to presunilo! Zdaj ni bilo več nobenega dvoma: postala je velika! Nikamor več se ji ni mudilo. Ni je več mikalo hiteti naprej v prihodnji čas; kar stala je in okušala čudežnost svoje odraslosti. Gledala

je nazaj, od koder je prišla: tam je bila preteklost. Nič ji ni bilo žal za njo, čeprav je že dostikrat slišala koga zdihovati za lepimi minulimi časi. Njej pa se je zdela zdajšnjost dosti lepša in duša ji je igrala od prevzetosti nad tem, da ni več nekdanja majhna deklica, marveč veliko odraslo dekle.

»Kako prav je imel Navijalec ur,« je pomislila. »Brez *simbola* ne bi nikoli občutila, kako človek zrasede.«

»Spomladi toliko vsega zraste čez noč.« Te besede so bile izgovorjene mnogoglasno, kot bi jih v eni sapi izreklo nešteto šepetajočih jezikov.

Majhnica se je zdrznila in se začela razgledovati okrog sebe. Vsepovsod je na drevju in v grmičevju, v rožah in travah, v zraku in na tleh, blizu in daleč bujno zelenel in cvetel pomladni čas. »Ššš...« so šelesteli listi, kot bi ji hoteli dopovedati, da je v teh krajih priporočljivo le šepetati in hoditi po prstih, ker bi močnejši glasovi lahko koga prestrašili in zavrli v njegovi rasti. Dobrikajoče se so jo oblizovali po licih, ko se je napotila dalje med travami in cveticami, ki so imele na široko odprte cvetove, kot da zemlja z njimi občuduje sama sebe.

Nenadoma je obstala pred obokanim vhodom iz samega zelenja. Levo in desno od njega se je raztezalo gosto bršljanasto obzidje, ki mu ni bilo videti konca. Ob vhodu sta stala dva mogočna hrasta, ki bi ju okrog debela komaj lahko objeli trije krepki možaki. Bila sta izvotljena, v vdolbini pa sta bili vgrajeni dve hišici: ena je kazala vreme, druga letne čase.

Pred tisto na desni je stal s soncem oblit jezdec na konju. Odet je bil v bleščeč se zlat oklep, na glavi pa je nosil šlem s perjanico, ki je lahko potrepavala v medlem vetru. V roki je držal sulico, na katero je nabadal črn,

hudobnemu zmaju podobni oblak, ki mu je grozeče visel nad glavo. Z drugo roko pa je jezdec k ustom prislanjal piščal, iz katere so vreli veseli, zmago-slavni zvoki. To je pomenilo lepo in sončno vreme.

V hišici na levi pa se je prav ob Majhničinem prihodu zganila nekakšna skriv-na vzmet in iz nje je stopila v belo cvetno nošo oblečena deklica z dolgimi svet-limi lasmi. Njena obleka je bila izvezena iz samih sveže odprtih cvetov, ki so se pod noč zapirali, na jutranjem soncu pa se je v vsakem od njih isknila kapljica rose, da se je obleka bleščala, kot bi bila posuta z biseri. Deklica je bila bosa, na rokah pa je držala grlico, ki se je ravno pripravljala, da vzleti. Bila je na las podobna Majhnici, le da ona ni bila bosa, da ni imela grlice, na njeni beli obleki iz blaga pa ni bilo biserov. Deklica je obstala pred Majhnico kot kip in jo nemo gledala. Grlica se je splašila, se vzdignila v zrak in gruleč poniknila v daljavi.

»*Primavera*,« je prebrala Majhnica napis, ki je segal deklici od pasu do levega ramena. Deklica pa se ni zganila in tudi spregovorila ni. »Dober dan,« je rekla Majhnica. »Ti si pa gotovo miss cvetja? Meni se zdiš zelo lepa. Ali je grlica udomačena? Najbrž je fino biti miss?« *Primavera* ni odgovorila. »Ne bodi no tako prevzetna, če sem ti nadležna, mi kar povej. Saj se hočem le pogovarjati s tabo. Zanima me, kdo ti je sešil to krasno obleko.« *Primavera* ni odgovorila ne bele ne črne. »Saj je le mrtev kip,« je nazadnje ugotovila Majhnica in bridkost ji je zalila srce. »Tako lepa, pa mrtva. A vendar kot živa.«

Majhnici se je deklica kljub njeni lepoti zazdela prav žalostna.

»Nekaj hudega se ji je moralo zgoditi, da je takšna. Gleda vame, pa me sploh ne vidi.«

Z roko ji je šla nekajkrat sem in tja mimo oči, da bi jo predramila iz odrevenelosti, pa nič. »Že mora biti tako. Ljudje smo pač različni, kolikor gre za ljudi tudi v tem primeru,« je sklenila, čeprav jo je ob tem obšla tesnoba, da se je strahoma napotila naprej.

Vrata pred njo so bila spletena iz samih vrtnic, iz njih pa so bodli trni, kot bi grozili nepovabljenemu gostu. A Majhnici se ni bilo treba bati, da bi se ranila na njih, saj so bila vrata odprta na stežaj, tako da je lahko nemoteno stopila skozi. Na obeh straneh poti so na lehah rasli v strumne vrste poravnani tulipani vseh barv; najlepši med njimi pa je bil žametno črni tulipan, ki se je tudi vsakokrat prvi oglasil s svojo kelihu podobno trombo, drugi pa so mu odgovarjali. Zdaj, ko je vstopila Majhnica v nenavadni vrt, so se oglasili z vsemi mogočimi zvočnimi barvami tudi tisti, ki so prej lenuharili. (Namesto z zvoki so se namreč oglašali z barvami.)

Majhnici se je zdelo na moč čudno, da sliši zveneti barve. Že res, da nekateri slišijo travo rasti, vendar se njej to ni še nikoli zgodilo. Zdaj pa so ji lili na uho vsi mogoči zvoki: od visokih, ki so prihajali iz tromb belih in rožnatih tulipanov, prek srednjih, s katerimi so se oglašali rdeči in rumeni, do temnih in nizkih, ki so bili last modrih in zamolklo rdečih tulipanov; vse pa je prekašal globoki žametni glas črnega tulipana.

»Presneto, kaj takega pa še ne,« je pomislila Majhnica. »Ali so začarani ali kaj? Kakšen direndaj! Ta bi bila pa lepa, če bi v vsakdanjem življenju tulipane ne le gledali, ampak tudi poslušali. In če bi res slišali travo rasti. Pošteno bi nas bolela ušesa.«

»*Mia bella, cara Primavera!*« je tedaj Majhnico ogovoril veder mlad glas.
»Kako te čakam. Dneve in dneve. Le kje si se zadrževala tako dolgo?«

»Mene?« je bila osupla Majhnica. »Tega pa ne verjamem. Zmotil si se. Jaz nisem *Primavera*.«

»Si, si, *Primavera*.«

»Ne, nisem. Zakaj pa *Primavera*, saj nisem kip. Jaz sem Majhnica, čeprav sem zdaj že velika.«

Dotaknila se je prsi, da se prepriča, ali je to res. Ni se zlagala. Prsi so ji burno plale in za njimi je utripalo vznemirjeno srce. »Vera pa je ime moji punčki, ki prima joče in zapre oči, kadar jo položim spat. Zanjho res lahko rečem, da je *prima Vera*. – Kdo si pa ti?«

Majhnica se je radovedno zagledala v nenavadno opravljenega mladeniča z deškim obrazom, ki se ji je prijazno smehljal. Odet je bil v suknjič iz bršljanovega listja, tako da se je zdelo, kot da nosi na sebi zelen, listnato kovan oklep. Vendar je bil njegov suknjič mehak in prepogibljev; iz enakega blaga so bile ukrojene tudi njegove hlače. Na suknjiču so se mu namesto medeninastih gumbov bleščali zlatični cvetovi, svetle lase pa mu je pokrivala nekakšna cvetna perjanica, da je bil videti kot kak cvetlični princ. Na nogah je nosil čevlje z golenicami iz praproti; hodil je lahkotno in neslišno.

»Jaz sem Jurij Pan iz davno davnih časov, ti si pa *Primavera* iz južnih krajev, čeprav ne morem zanikati, da si tudi prav ljubka Majhnica,« je rekel Jurij Pan. »Pozdravljena,« se ji je priklonil in jo s kretnjo povabil s sabo.

Majhnica je strmela vanj kot v čudo in se ni mogla premakniti. Začutila je, kako je postala še za spoznanje odraslejša, saj je prej nikoli ni obšlo takšno

srhko vznemirjenje v srcu kot ob tem srečanju. Drevenela je in molčala, kot bi imela z voskom zalita usta.

»Tuli-pani, mir!« je ukazal Jurij Pan, bodisi da so mu šli tulipani res na živce s svojimi kričočimi barvnimi trombami, bodisi da si je tako le skušal pomagati iz zadrege, ki jo je zanesel vanj Majhničin molk. Še enkrat je ponovil, zdaj že bolj spravljivo: »Dajte no mir, gospodje!«

Zdaj se je Majhnica le zganila in spregovorila.

»Ali ni to krivično, da se jim reče tuli-pani? Se ti zdi, da tulijo?«

Tulipani so hvaležno uprli svoje trombe vanjo in samo za las je manjkalo, pa bi pozabili na Jurij Panovo zapoved.

»Hm,« je zamrmral Jurij Pan, »tulijo ali ne, zdelo se mi je, da si nekaj rekla, pa te nisem mogel slišati,« se je zlagal.

Majhnica ga je pogledala v zali obraz in brž spet povabila oči. »Saj ne boš užaljen, če vprašam. Kako si rekel, da ti je ime?«

»No, vidiš, zaradi tuli-panov si ga preslišala. Jurij Pan sem ali pa tudi zeleni Jurij.« Pokazal je na svoje oblačilo.

»Ampak zakaj mi praviš Primavera, ko sem pa Majhnica. Je to tukaj v navadi? No, čeprav nisem več majhna, se svojemu imenu ne morem kar odreči, ne?«

»Tega pa res ne. Tako ti pravim zato, ker si mlada in lepa. Saj smem?« Prijel jo je za roko in jo povedel za sabo v notranjost vrta. »Primavera je drugo ime za pomlad. Ti si jo prinesla s sabo v svojem srcu, zato je ta vrt spet tako lep in cvetoč. Zdaj, ko si odrasla, je prav, da nisi več le navadna Majhnica,

ampak tudi Primavera. To je še bolj imenitno, kot če bi ti rekel Pomladanka. S takšnim imenom nobena deklica ne more biti manj kot princesa.«

Majhnici je srce napolnila mavrična prijaznost, saj je Jurij potrnil vse tisto, kar si je nekdej tako živo slikala v domišljiji. Zato je na njegove besede samo nemo pokimala, čeprav ji je bilo nerodno, ker je tako zlahka uganil njene skrivne misli. »Potemtakem je tista deklica v hišici pri vhodu princesa? Pa ni videti prav nič vesela tega,« je pomislila. »Le kaj jo je tako potrló?« Od strani je skrivaj pogledala Jurija Pana. »Mogoče ...« jo je malce zbudlo pri srcu, »mogoče pa čaka na Jurija, da jo zbudi iz odrevenelosti. Tudi to se dogaja.«

»Veš,« je nenadoma rekel Jurij Pan, »dokler nisi prišla ti, sem se počutil prav neumno, kot da bi bil ulit v svinec. Ni ga bolj trapastega občutka, kot je ta, da se gledaš v sanjah, kako si ves živ, pa vendar ne moreš ganiti niti z mezincem. Tako je bilo z mano in z vsem, kar zdaj tu vidiš okrog sebe.«

»To je grozno,« je zavzdihnila Majhnica. »Jaz se takrat takoj prebudim iz spanja, ker ne vzdržim te more. In kako si se zbudil ti?«

»Ti si me odrešila,« jo je toplo pogledal Jurij Pan.

»Jaz?« se je začudila Majhnica. »Prosim te, Jurij Pan, nikar me ne vleci. Če bi imela to moč, bi lahko pomagala ...« Pomislila je na deklico pri vhodu. »Je potem tudi tista miss, če ni celo princesa, iz takšnih morastih sanj?«

»Katera princesa?«

»No, tista, ki je kot živa, pa v resnici sploh ni, saj niti z očesom ne trene, če jo kaj vprašaš. Mislim, da je zelo nesrečna.«

»A Primavera iz letnih časov? To ti lahko razložim.« Juriju Panu se je po obrazu razlezel vesel nasmešek. »Tisto si bila vendar ti iz mojih sanj. Kaj se

nisi prepoznala? Dokler nisi zares prišla sem v ta vrt, si živela le v mojih sanjah. No, pravzaprav nisi živela, ampak mrtvela,« se je popravil. »Ne reci, da si nesrečna, ker so se uresničile moje sanje in si zdaj tu?« Jurij Pan je to izrekel s senčico grenkobe v glasu, da je Majhnico neprijetno zaskelilo pri srcu.

Seveda ji je bilo všeč – če je bilo to res – da je Jurija rešila iz njegovega morastega sna, čeprav si ni znala zanesljivo odgovoriti, ali zdaj morda ne sanja ona in je le on podoba iz njenih sanj. Dotaknila se ga je z roko in se mu zagledala v obraz.

»Zelo sem srečna, ker sem te spoznala, Jurij Pan. Nisem vedela, da bom tako kmalu v prihodnjem času, kjer se izpolnjujejo sanje. Poznala sem nekoga, ki mi je rekel, da bom takrat kot ob pamet in mi bo prehitevalo srce. Zdi se mi, da mi ...« V zadregi je utihnila in umaknila pogled.

»Včasih pride to kar čez noč,« je pristavil Jurij Pan. »In prav nič se ne da narediti, da bi se umirilo. Srce je skrivnostna stvar, ki ne gleda na uro, ampak bije, kot mu naročajo čustva. Brez njih bi zastalo.« Nekaj trenutkov sta molče hodila drug ob drugem, kot da bi prisluškovala vsak svojemu srcu, potem pa je Majhnica povzela:

»Premišljevala sem ... Ko sem bila še otrok, mi je očka pripovedoval pravljico o Petru Panu. Je Peter kak tvoj sorodnik?«

Jurij Pan je stresel z glavo.

»Jaz poznam le tuli-pane, tim-pane in marci-pane, Petra Pana pa nobenega. Neznani sorodnik pa nima ne obraza ne duše. A tudi to je res, kar pravijo: žlahta je raztrgana plahta, zato nisem nikoli raziskoval, odkod izvira moj rod.«

Majhnica ni več hotela vrtati vanj, saj se ji je močno dozdevalo, da Jurij Pan noče svojega panstva deliti z nikomer drugim. Najbrž mu gredo tuli-pani tako na živce prav zaradi tega.

Jurij Pan pa je zdajci segel z roko v nedrje in izvlekel na dan kot slamica tenko piščal, ki ni bila ne izrezljana ne poslikana, a ko jo je pristavil k ustom, so iz nje privreli glasovi, ki so se med sabo prepletali in si odpevali kot zbor jutranjih grlic.

Majhnica ni mogla verjeti svojim ušesom, saj še svoj živi dan ni slišala tako ubranega ptičjega petja, ki bi imelo tolikšno privlačno moč. Kajti še isti hip so se začele z vseh strani zgrinjati na vrt vsakovrstne živali, tudi takšne, kakršnih Majhnica ni še nikoli videla. Priskakljali so zajci in veverice, pritopotali ovni in koze, pribrenčale čebele in čmrlji, prileteli kačji pastirji in metulji, privršale so celo sove in netopirji, ki so do tega trenutka spali v svojih duplinah in na podstrešjih. Priplazili so se tudi martinčki in kače, za katerimi so stopicali vrtni škrti, ki so bili na las podobni pobarvanim glinastim možicljem s sosedovega vrta. Ti so kače s piskanjem zvaljali, da so se vzdigovale kvišku in se sikajoč pozibavale v zraku.

Majhnico je popadel strah pred njimi, da si je z rokami zakrila oči. Tedaj je Jurij Pan odstavil piščal od ust in vse je v hipu izginilo kot privid. Majhnica je nekoč videla tak privid izvezen v gobelinu, ki je visel med slikami na steni mogočne rimske galerije. A tisto je bilo obledelo od starosti in obžrto od moljev, to, kar pa je videla zdaj, je bilo živo in zares, kot le more biti.

»Ne maraš kač, kaj, Primavera?« jo je ogovoril Jurij Pan, ko se je Majhnica še vedno preplašeno ozirala naokrog. »Saj so meni tudi zoprne. Rajši imam

vesele živali, kot so koze in ovni, najrajši pa konje. Hočeš jezdit?» se je nenadoma spomnil.

Še preden je Majhnica utegnila odgovoriti, že so na kdove kakšno Jurijevo skrivno znamenje, kot bi se utrgali z neba, prileteli k njima trije konji: pohleven rjav poni, bel lipicanec s črno liso na čelu in vranje črn arabski žrebec.

»Saj to so krilati konji!« je vzkliknila Majhnica, ki je kar otrdela od presečenja. Če ne bi bila nekoč v knjigi videla tistih v kamen izklesanih krilatih konj, iz muzeja, ne bi verjela očem.

»Spomladi so tudi konji lahki, kot da bi jih nosila krila,« je pripomnil Jurij Pan. »In včasih jim tudi zrasedo. A le spomladi, ko je njihov čas,« je pristavil resno.

Majhnico je docela prevzel pogled na lepe živali, ki so zdaj sklopljenih kril stale pred njima in čakale. Posebno belec in vranec sta se bleščala v sončni luči, kot bi bila izbrušena iz slonovine in antracita. A vendar sta bila hkrati videti vsa lahka in prožna, saj sta se s kopiti komajda dotikala tal. Lipicanec je bil obuzdan z belo svileno uzdo, v katero so bili vdelani rubini raznih velikosti, največji pa mu je žarel na čelu, ki ga je prepenjal v kito spleten jermen. Vrančeva uzda iz črne svile pa je bila posuta s smaragdi, ki so se zeleno pobliskovali v dnevni luči, da je človeku jemalo vid. Majhnica se ju ni mogla do sitega nagledati; s pogledom je begala zdaj k enemu zdaj k drugemu.

»Za koga je pa tisti mali?« je pokazala na ponija, ki se po imenitnosti ni mogel kosati z njima.

»Mislil sem ...« je začel Jurij Pan, a mu je Majhnica naglo segla v besedo.

»Saj vem, zame, a ne? Ampak ... jaz vendar nisem več otrok, da bi jezdila otroškega konja. Velikega hočem, tistega belega,« se je užaljeno našobila.

»Nikar se ne jezi, ljubica. Samo zate sem poklical vse tri, da boš lahko izbirala med njimi. Pomislil sem, da te bo strah jezdit velikega konja. Pri-segam pri sedmih kozjih kopitih!«

»Mogoče je pa le malo prevelik zame?« je nenadoma zaskrbelo Majhnico, ko se je približala lipicancu. Srce ji je živo utripalo in v sencih je začutila silno napetost.

Jurij Pan je pristopil in ji ponudil roko.

»Pomagal ti ga bom zajezditi.«

Prijel jo je okrog pasu in jo lahkotno, kot da je brez teže, zavihtel na konja. Nato se je odmaknil in jo molče občudoval. Majhnici se je zadrgnilo grlo in na jok ji je šlo, ko se je konj z njo na hrbtu pognal čez travnik, nato pa nekajkrat zamahnil s svojimi skoraj prosojnimi krili in vzplaval v zrak. Krčevito se je oprijemala njegove grive in se ni upala niti ozreti, da bi videla, kaj počne Jurij Pan.

»Ali ni prima?« ji je zaklical Jurij, ko je na svojem krilatemu vrancu prijahal vstric nje. Pohlevni mali poni je zaostal daleč za njima. Zdaj se je Majhnica počutila varnejšo, ko je bil on ob njej. Dame so vendarle zato, da jih spremljajo in varujejo njihovi kavalirji. A že je Jurij spodbodel konja in se pognal naprej.

»Počakaj me! Prav nič lepo ni od tebe, da me puščaš zadaj!« je vzkliknila vsa v strahu, da je nima več za damo, ki ji je treba pomagati in ji stati ob strani, pa če je še tako odrasla.

Jurij je upočasn timer. Ozrl se je in se široko nasmejalo. Njegova zelena bršljanasta oprava je temno odsevala v soncu.

»Nič se ne boj! Zmerom bom s tabo, nihče drug kot jaz, Primavera. Samo preskušal sem svojega konja. Tako me ni nosil še nobeden,« se je opravičil.

»Še nikoli nisem jahala konja, kaj šele takega s krili. Veš, da se bojim,« je priznala Majhnica. »Saj sploh ne vem, ali je udomačen ali divji.«

»Seveda je divji,« je priznal Jurij Pan. »Ampak to nič ne pomeni, ker postane tak šele, ko ga zajahaš.«

»Tega pa ne razumem. Pri nas je ravno narobe.«

»Ah, saj je zelo preprosto. Divji je zato, ker se je v njem prebudila duša, ki se zdaj pogovarja s tvojo. Duše pa se ne da nikoli udomačiti, ker ima svoje nevidno življenje. Mogoče jo je samo ubiti.«

»Potem pa ne bi bila več živa! Nikoli nisem pomislila na to, da imajo tudi konji dušo. Imajo udomačeni konji mrtve duše?«

»Ne verjamem,« je odvrnil Jurij Pan. »Samo nesrečne.«

»Najbrž zato, ker se ne pogovarjamo z njimi, kajne?«

Jurij Pan je prikimal.

»Je moj konj srečen?« je vprašala Majhnica.

»Divji in srečen, da ga kar krila nosijo. Ali ne čutiš tega?« ji je odvrnil Jurij Pan.

Majhnici se je zdelo, kot da je brez telesa in ji samo duša plava v daljave, tako lahka in srečna je bila. Zaprla je oči in se vsa prepustila nenavadnemu občutju. Ni več čutila konja pod sabo. Bilo je, kot da jo nosi velikanski morski val zmerom višje in višje naravnost proti nebu. Zajela jo je vrtoglavica

in šumelo ji je v ušesih. Že se je bala, da ne bo prenesla tolikšne višine, ko se je razpenjeni morski greben spet mehko ugreznil vase, nato pa jo znova varno, kot bi jo držal v naročju, ponesel v višave. Ni se več bala; neznansko je uživala v pljuskanju valov, ki so jo odnašali in odnašali prek vseh meja in jo odreševal še zadnjih vezi, ki živega človeka privezujejo na zemljo.

»Umrta sem,« je pomislila in prav nič ji ni bilo težko zaradi tega. Ničesar drugega se ni zavedala kot mehke sape, ki ji je božajoče gladila razgreto lice.

Iz zamaknjenosti jo je zdramil šepetajoč Jurijev glas, ki se ji je skoraj dotikal ušesa.

»Prispela sva, Primavera! Odpri oči!«

Začudeno je pogledala naokrog in kar ni mogla priti k sebi. Je bila tisto prej Jurijeva roka, kar je čutila na licih?

Konja sta se spustila na jaso, ki se je od vseh strani proti sredini rahlo vzpenjala, da je bila videti kot nekakšna blazina iz mahovine ali skrbno postržene trave, na kateri ponoči počivajo glave velikanov. Najbolj nenavadno pa je bilo to, da je sredi belega dne nanjo lila srebrna svetloba, kot bi bil nad njo razpet velikanski nomadski šotor iz mesečine. Na njegovem vrhu, ki se je dotikal samega neba, se je belil prvi krajec, ki mu sončna luč ni mogla do živega.

Majhnica se je zdaj do kraja zdramila iz svoje prevzetosti, kajti na jasi je stal kot iz biserovine ulit konj in visoko vzdigoval glavo, na čelu mu je sijal mogočen bel rog, ki so ga kot vitice prepregale srebrnkasto modre žilice, prav na koncu pa je žarel s škrlatnim sijajem sveže razbeljenega železa. Kot

preja mehko in s prameni jutranjega svita pretaknjeno grivo in rep je imel spletena v kite; razodevale so skrbno roko, ki ga je negovala. Konj je komaj zaznavno zahrzal in mlečno belo kožo mu je spreletela lahna drhtavica. Šele zdaj je Majhnica ugotovila, da je res živ in ne le pravljica prikazen.

Jurij Pan ji je pomagal razjahati lipicanca. Čutila je njegov dih na obrazu in obšla jo je neizrečena zaupljivost, da se ni mogla vzdržati in ga je poljubila na lice. A jo je pri priči postalo sram in si je v zadregi začela popravljeni krilo. On pa jo je stisnil k sebi in rekel: »To je Samorog, vilinski konj! Najlepši od vseh. Nihče ga še ni zajahal.«

»Je divji?« je zanimalo Majhnico. »Ali pa ni pravi? Zakaj pa ima tisti rog?«

Jurij Pan se je nasmehnil, ji s prsti nežno pridvignil brado in se ji zazrl v oči. Majhnica jih je brž povescila.

»Z njim dela čarovnije,« ji je pojasnil. »Spomladi kar naprej čara. A ti si že velika in ne verjameš več v take reči, ni res?« jo je podražil.

»Kaj pa čara? Prav res ti ne verjamem,« je malce užaljeno odvrnila Majhnica, ker jo je Jurij s takimi otročarijami vlekel za nos.

»Lahko te celo začara. Takrat je tako, da ne veš več, kje si doma. Bi rada poskusila?«

»Če ne veš več, kje si doma, umreš, je to tisto? Ali lahko začara, da umreš, potem pa se spet zbudiš?« Majhnica je za hip pozabila, da je odrasla in da mora biti dama. Zato je naglo pristavila: »Nič se ne bojim, kar naj me začara.«

Jurij Pan ji je šel z roko mehko čez lase in prek lica. Potem ji je zajel obraz v dlani, ga privzdignil k sebi in se ji nasmehnil.

»Če naredi, da bom umrla ... Saj boš ob meni in me spet zbudil,« se je Majhnica zagledala Juriju naravnost v njegove zelene oči.

Prav tedaj je Samorog visoko zavzdignil glavo, da je v mesečinskem soju, ki se je zlival na jaso, kot bi kdo razpihal žerjavico, živo zažarel vrh njegovega roga. Od njega se je kot strelica utrgal žarek in poletel skozi zrak. Majhnica se je zdrznila in prsi ji je zalila toplota, kakršne ni občutila nikdar doslej. Čisto rahla, pekoče sladka mršavica se ji je razlezla iz nevidne rane po vsem telesu. Jurij jo je božal po obrazu, ona pa je pozabila na ves svet okrog sebe. Kako naj bi potem vedela, kje je doma? Prav res, bila je začarana, da bolj ne bi mogla biti. Vzpela se je na prste in se ga oklenila okrog vratu. Ko jo je poljubil, je čas obstal.

V pomladanskem zraku vsenaokrog pa so se ženili ptički.